

μᾶς ἐπιτεθῆ ὕστερα πὺ θῆμαστε κουρασμένοι, θὰ τὴν ἀφήσῃ καὶ τότε ἡ Ἄντάντ νικήτρα νὰ κἀνῃ ὅ,τι θέλει: Ἄν πάλι δὲν ἐδῶγῃ, ἀλλὰ κ' ἐμεῖς δὲ δώσουμε βγαίνοντες στρατὸ καὶ δὲν κουραστοῦμε, ἢ ἂν ἐδῶγῃ μαζὶ καὶ πολεμήσουμε κ' εἰ δυὸ μας καὶ κουραστοῦμε, γιὰ ποιὸ λόγο θὰ χρειαστῇ νὰ κάνουμε παραχωρήσεις χωρὶς ὑπόσχεσὴ μας προκαταβολικῆ, ἂν δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἐξαναγκάσῃ ἡ Ἄντάντ ἢ ἴδια; Κι ἂν εἶν' ἀλήθεια πῶς δὲ φανερώνει ἡ Ἄντάντ τὴ σκέψῃ της, γιὰ νὰ μὴ χάσῃ οὔτ' ἐμᾶς οὔτε τὴ Βουλγαρία, καὶ θὰ γελᾶσῃ σὸ τέλος ἔναν' ἀπ' τοὺς δυὸ, γιὰτὶ νὰ μὴν παραδεχτοῦμε ὅτι θὰ γελᾶσῃ τὴ Βουλγαρία; Κι ἂν δίνοντας ὑπόσχεση κρυφτὴ στὴ Βουλγαρία εἶναι νὰ γελᾶσῃ ἐμᾶς, δηλ. ἂν πρόκειται ἡ ἴδια ἢ Ἄντάντ νὰ μᾶς ἐξαναγκάσῃ στὶς παραχωρήσεις, πῶς μπορούμε τότες νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ κείνο πού φοβούμαστε εἴτ' ἐδῶγουμε εἴτε δὲν ἐδῶγουμε; Ἄφου δὲν εἶμαστ' Ἑλβετία, θὰ τὸ γλυτώσουμε μόνο ἂν πάῃ μὲ τὴν Ἄντάντ ἢ Βουλγαρία, κ' ἐμεῖς μείνουμε οὐδέτεροι καὶ νικήσῃ ἢ Γερμανία. Ἄν ἢ Ἄντάντ νικήσῃ καὶ τῶχει ἀπόφαση, δὲν τὸ γλυτώνουμε. Ἡ μήπως ἐλπίζουμε ὅτι μὴ βγαίνοντας ἐμεῖς, ἀφου δὲ μᾶς ἐξασφαλίζουν, θὰ κρατήσουμε στήν οὐδετερότη καὶ τοὺς τώρα οὐδέτερους, Ἰταλία, Ρουμανία καὶ Βουλγαρία, καὶ θὰ κάνουμε νὰ μὴ νικήσῃ ἢ Ἄντάντ καὶ νὰ μὴν πάθῃ ἢ ἀκερισμένη μας; Ἡ, ἔταν βγγ ἢ Ἰταλία μοναχῆ ἢ μὲ τὴ Ρουμανία, δὲ θὰ βγγ κ' ἢ Βουλγαρία; Κι αὐτὰ τὰ ἀπιθανώτατα ἂν μπορούσαν νὰ γίνον καὶ εἶναι μαζὶ βέβαιο ὅτι νικώντας ἢ Γερμανία δὲ θὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ κάνουμε τίς ἴδιες ἢ χειρότερες παραχωρήσεις, κι ἀκόμη, ἂν εἶναι βέβαιο ὅτι δὲν ἔχει τάξει οὔτε θὰ τάξῃ ἢ Ἄντάντ τίς ἴδιες παραχωρήσεις ἀπὸ μέρος μας καὶ μόνο σὲ οὐδέτερη Βουλγαρία, πάλι δὲ θάταν ἀλογάριαστη ζημιὰ μας ἔτσι νὰ κάνουμε πνίγοντας τὸ συμφέρο πὺ μᾶς σπρώχνει σ' αὐτὴ τὴ συμμαχία, ἀφίνοντας μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ πτύχουμε σχεδὸν τελειωτικὴ ἐθνικὴ ἀποκατάστασῃ;

Μόνο ἂν ἀπολύτως τίποτα δὲν εἶχαμε νὰ κερδίσουμε ἀπὸ τὴ σύμπραξῃ μὲ τὴν Ἄντάντ, ἔπως ὑποστήριξ' ἐχτές ἢ «Ν. Ἡμέρα», θὰ εἶχε λογικότητα τὸ νὰ θέσουμε ἀπαραίτητο ἔρο νὰ μᾶς ἐγγυηθῶνε πρῶτα τὴν ἀκερισμένη τοῦ Κράτους, γιὰ νὰ σπύγουμε μὲ τὴν ἐγγύγη ἕνα μελλοντικὸ πόλεμο ἐλληνοβουλγαρικὸ καὶ νᾶχουμ' ἔτσι ἕνα κέρδος γιὰ τὴ σύμπραξῃ μας. Καὶ πάλι ὅμως θάταν τοῦτο λογικὸ, ἂν εἶναι βέβαιο πῶς δὲ θὰ μᾶς ἀναγκάσῃ ἢ Ἄντάντ ἢ ἴδια σὲ παραχωρήσεις πὺ θὰ τάξῃ. Εἶναι ὅμως πιστευτὸ ὅτι δὲ θάχουμε κἀνένα κέρδος ἀπ' τὴ σύμπραξῃ; Ἐπειδὴ δὲ μᾶς παρουσιάζουν τὸν τούρκικο μπακλαδᾶ μοιρασμένο σὸ ταψί, αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ μείνῃ ὁ μπακλαδᾶς ἀπείραχτος ἢ ὅτι μόνο ἐμεῖς δὲ θὰ γευτοῦμε; Μ' ἂν μοιραστῇ, κ' ἐμεῖς δὲ λάβουμε μέρος;

Μακάρι νὰ μᾶς δώσουν ὄχι μιὰ, μὰ χίλιες ἐγγυήσεις νὰ μὴ δώσουμε οὔτε πιθαμὴ γῆς στοὺς Βουλγαρούς. Εἶμαστε σύμφωνοι ὅλοι οἱ Ἕλληνες κι ὁ Βενιζέ-

λος πρῶτος. Μ' ἂν δὲ μᾶς δώσουν; Θὰ τὸ ζητᾶμε ὡς ἔρο ἀπαραίτητο καὶ θὰ καθόμαστ' ἔτσι; Καὶ τὸ χειρότερο, θὰ κηρύγουμε κ' ἐχτρικὲς τίς Δυνάμεις πὺ ζητᾶμε γιὰ συμμαχούς καὶ τίς ἔχουμε προστάτες καὶ μᾶς ἔχουνε σὸ χέρι; Ἰῆμαστε καλά;

Εὐχόμαστε καλὴ φώτιση.

28.4.1915

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΜΑΣ

Οἱ διπλωματικὲς ἐνέργειες πὺ βγγῆκαν σὸ φανερό τίς τελευταῖες μέρες δικαίωσαν, πιστεύω, ἕσες ὑποθέσεις κάναμε στὰ δυὸ ἄρθρα πὺ δημοσιεύτηκαν στοὺς ἀριθμοὺς 554 καὶ 559 τοῦ «Νουμά». Καὶ θαυμάζει κἀνένας μὲ τὴν κακοπιστία τῶν βενιζελικῶν ἐφημερίδων ἰδιαίτερα τῶν νεοβαφτισμένων πὺ ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ διαλαλοῦν πῶς τὸ νὰ καριζάται ἢ Ἄντάντ ἐκδυσίτης τῆς Ἑλλάδας εἶναι συκοφαντία μὲ σκοπὸ νὰ ἐλαττώσει τίς συμπάθειες τοῦ λαοῦ σ' αὐτὴν— ἀπ' τὴν ἄλλῃ ὅμως μεριὰ βρίσκουν πῶς ἢ ἐξεδό μας ἀπ' τὴν οὐδετερότητα εἶναι ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΡΚΗ «ὄφ' ἢν τελει ἢ Ἑλλὰς καὶ ἦτις μετὰ τὴν Ἀθήμον, τὴν Τένεδον, τὴν Σ. ἐα-Θον καὶ τὴν Σικδρον» πρόκειται ἢδῃ νὰ ἐκκλησῶθῃ καὶ εἰς τὴν Μυστιλήν διὰ καταλήψεως καὶ ταύτης ὑπὸ τοῦ ἀγγλογαλλικοῦ στόλου» (Ν. Ἑλλὰς τῆς 17 Ἀπρ.) καὶ ἢτις ἢδῃ μέλλει νὰ ἐξελθῇ μέχρι χρησιμοποίησεως ὑπὸ τῶν Συμμάχων τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῶν Μακεδονικῶν συγκοινωνιῶν διὰ τὴν σχεδιαζομένην σερβομακεδονοβουλγαρικὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Αὐστρίας, βογιθόντος καὶ τμήματος ἀγγλογαλλικοῦ στρατοῦ» (Ν. Ἑλλὰς τῆς 24 Ἀπρ. φύλ. 586). Ἄν οἱ λέξεις δὲν ἔχουν χάσει καμμιά σημασία καὶ ἂν ἢ καλὴ πίστη δὲν ἐξαφανίστηκε ὀλοτέλα ἀπ' τὸν τόπο αὐτὸν ἢ πολιτικὴ ἐκείνη ἀνάγκη θὰ πᾶ πῶς εἴτε γιὰ νὰ μᾶς μεγαλώσουν μὲ τὸ στατιὸ (ὑπάρχουνε μωροὶ πὺ τὸ πιστεύουνε κι' αὐτό!) εἴτε γιὰ νὰ κάνουν τὴ δουλειὰ τους οἱ Δυνάμεις τῆς Ἄντάντ βεβαίως μᾶς ἐκδιάζουν μὲ παραθέσῃ τῆς οὐδετερότητός μας ἂν δὲν πολεμήσουμε μαζὺ τους, οἱ ἴδιες Δυνάμεις πὺ δὲν εἰρρικαν λέξεις νὰ ἐκφράσουν τὴν ἀγανάκτησῃ τους ἔταν ἢ Γερμανία ἐξασφαλίζοντας σὸ Βέλγιο τὴν ἀκεραιότητά του ἂν δὲν παρουσιάζε ἀντίστασῃ ἔπειτα κι' ἀπ' αὐτὴ ἀκόμα τὴν ἀντίστασῃ του στὴ Λιέγη (καίτα βελγικὴ γκρίζα βιβλὸ ἐκδ. Librairie militaire Berger Levrault νόμ. 20) σελ. 33 ἀκόλ. νόμ. 35 σελ. 57 καὶ ἴδιως νόμ. 60 καὶ 62 σελ. 97 καὶ 100 κ. ἀκόλ.), ἢ ἴδια Ἄγγλια πὺ πῆρε τὴν παραθέσῃ τοῦ Βελγίου τόσο κατὰκαρδα πὺ ἔκανε γι' αὐτὴ τὸν πόλεμο τῆς Γερμανίας (!). Κ' ὕστερ' ἀπ' αὐτὰ μπορούν νὰ μιλοῦν γιὰ φιλικὰ αἰσθήματα «πρὸς τὰς Προστάτας Δυνάμεις» (Ν. Ἑλλὰς τῆς 25 Ἀπρ. παρ. 10 σελ. 10 ἀκόλ.) «θὰ ἔχη τὸ θάρρος»—νὰ τὴ χαϊρόμαστε τέτοια προστασία!

